

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CENTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITG, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fòra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—EXTRANGER, 2'50

LA SETMANA

DILLUNS, a dos quarts de deu del vespre, al carrer Major de Madrid, y al peu mateix del monument que perpetua el record de l'atentat d'en Mateu Morral, esclatà una bomba. Segons després s'ha comprovat, un home la portava dintre d'una maleteta, y, probablement contra els seus propòsits, doncs la bomba no deuria estar destinada a actuar en aquell lloc, degué reventar-se abans d'hora.

Al produir-se l'explosió, un agent de policia, vegent fugir a l'home de la maleta, li corregué al darrera, arribant fins a forçar ab ell y a donar-li algun cop de sabre. L'altre, sentint-se agafat, va treure's una pistola, y, disparant-se un tiro al cap, caigué mort.

Considerem inútil descriure l'impressió que l'atentat—del qual, afortunadament, no n'ha resultat altra víctima que'l seu autor—ha causat a Madrid. Tothom se pregunta lo mateix: ¿Què's proposava aquell home? ¿Quines eren les seves intencions? ¿D'aont procedia? ¿Qui l'enviava?

Segons averiguacions fetes, per cert ab maravellosa rapides, per la policia central, l'home de la maleta era d'origen italià, tenia 27 anys y's deia Josep Torigia. Expulsat de Buenos Aires, aont havia residit molt temps, vingué a Barcelona, y d'aquí's trasladà a Madrid, rodant de casa en casa de dispeses, fins a la del carrer de Jacometrezo, 25, que es la darrera que ha ocupat.

Gastava, per lo que's diu, molts diners, y posseïa un verdader laboratori de química explosiva. Dintre del bagul que a la casa de dispeses li guardaven s'hi han trobat varies bombes de reserva y una infinidat d'objectes perteneixents an aquet perillós ram.

La que va esclatar-li al carrer Major, quan en Torigia la passejava en la maleta, era una caixa de ferro, plena de dinamita y balins.

Es de creure que aquesta vegada els bromistes de Madrid no diran, com ho deien de les bombes de Barcelona, que tot se redueix a una cacerola sense malícia.

¡No'n portava poca, segons les senyes, la tal maleta!

PIF-PAF

La compra de vots

LA perfecta organització que tenia abans el caciquisme en tots els districtes de Catalunya, li feia obtenir les actes quasi de franc; els caciquets de cada poble, que, a l'amparo del cacic del districte, manaven com uns reietons, donaven les actes en blanc al seu amo, y aquest anava a Madrid per una pila de mils vots, sense que cap elector s'hagués tingut de pendre la molestia de sortir de casa pera visitar el collegi electoral.

Avui ja es diferent: la Solidaritat Catalana va ensenyar als pobles que, quan vol l'opinió, la seva voluntat es respectada y per forsa els pobles rurals han tingut de comprar urna, y al

seu temps obrir el collegi pera que'ls ciutadans fessin ús del seu dret. En vista d'aquet cambi de costums, el caciquisme ha variat de tàctica: s'ha dedicat a comprar pobles aont ha pogut, y allà aont s'ha trobat ab un ajuntament digne, ha mercadejat cinicament ab els vots individuals.

Mitjansant la compra escandalosa d'electors, han obtingut l'acta una colla d'homes que no tenen intel·ligencia pel carrec ni simpaties al

districte que indignament representaran. Deuen la seva representació a una serie de fets delictuosos; a una reincidencia sistemàtica en la comissió d'actes penats per la llei, a una carencia absoluta de sentit moral que'ls fa perversos de la moral pública.

Contra les seves malifetes han protestat els candidats que d'elles han sigut víctimes, y el plet, per manament de la Llei, deu esser dictaminat pel Tribunal Suprem, organisme superior

que s'ha salvat fins avui de la boira de descredit que enterboleix l'acció de totes les institucions reguladores de la vida social. El Tribunal Suprem dirà, doncs, si la compra de vots, erigida en unic sistema de guanyar eleccions, es un pecat venial de la política corrent, que no exigeix rigorisme al esser jutjat, o es un gravíssim y perturbador escandol que cal reprimir, aplicant sense pietat el rigor de la llei als mercaders de conciençes.

Nosaltres creiem que es precís procurar, per tots els medis, que l'empleo de l'embrutidor diner en les lluites electorals no prosperi, y's prenguin tota mena de mesures, no playent les enèrgiques, pera evitar que'l poble s'avesi a vendre's, per unes quantes miserables pessetes, uns drets que, pera ser adquirits, han costat tanta sang generosa.

Estem segurs de que'l Tribunal Suprem, responant a un ben adquirít prestigi, serà inexorable ab els embrutidors de la conciencia popular. Si aixís no fos y pogués més que l'esperit de justicia l'ambient emmetzinador de la política xorca que a Madrid impera, y a quins convencionalismes tantes coses sagrades se sacrificuen, llavors serà qüestió de posar remei al mal nosaltres mateixos, aplicant la saludable llei de Linch als transgressors de la legalitat vigent.

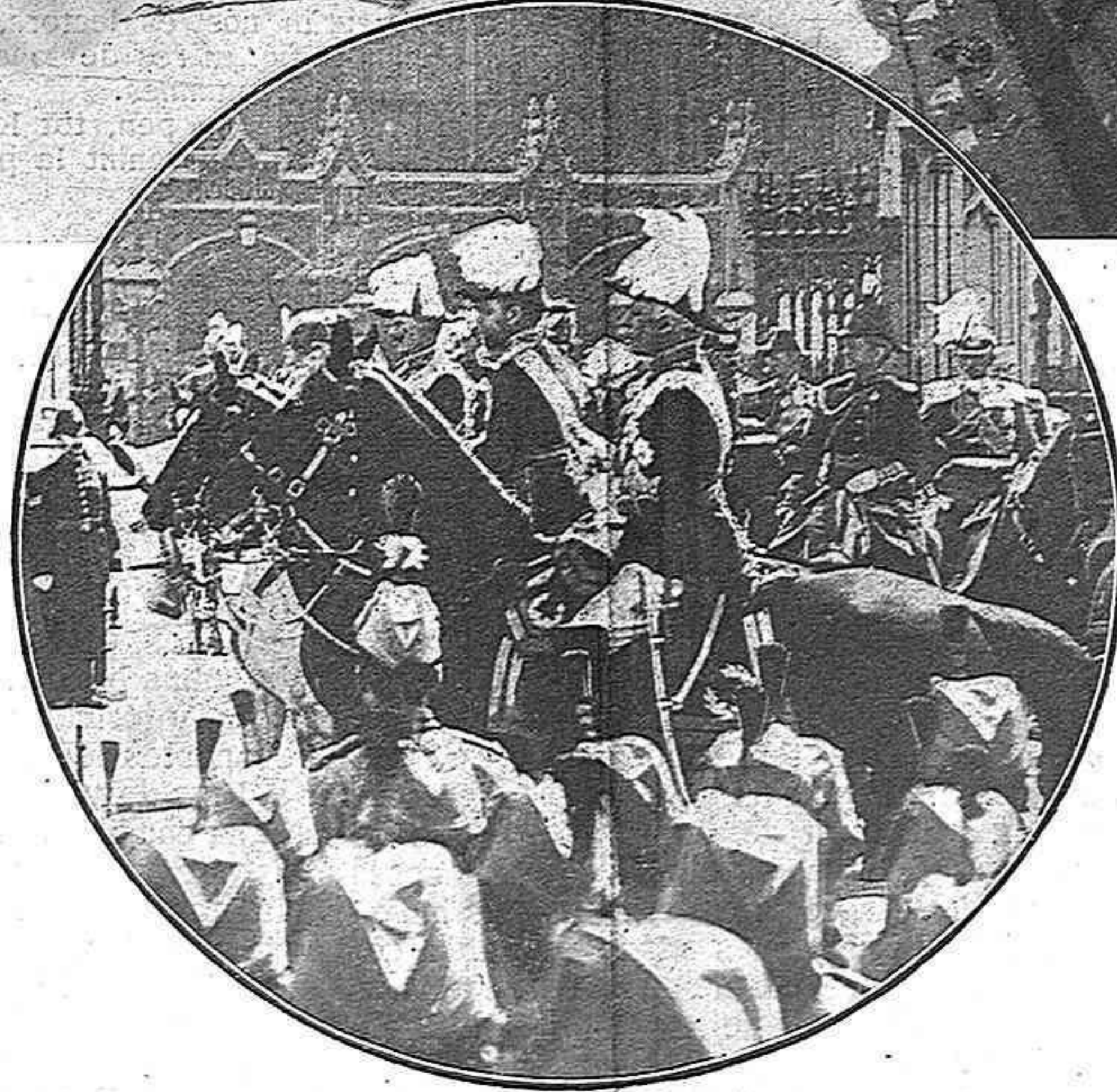
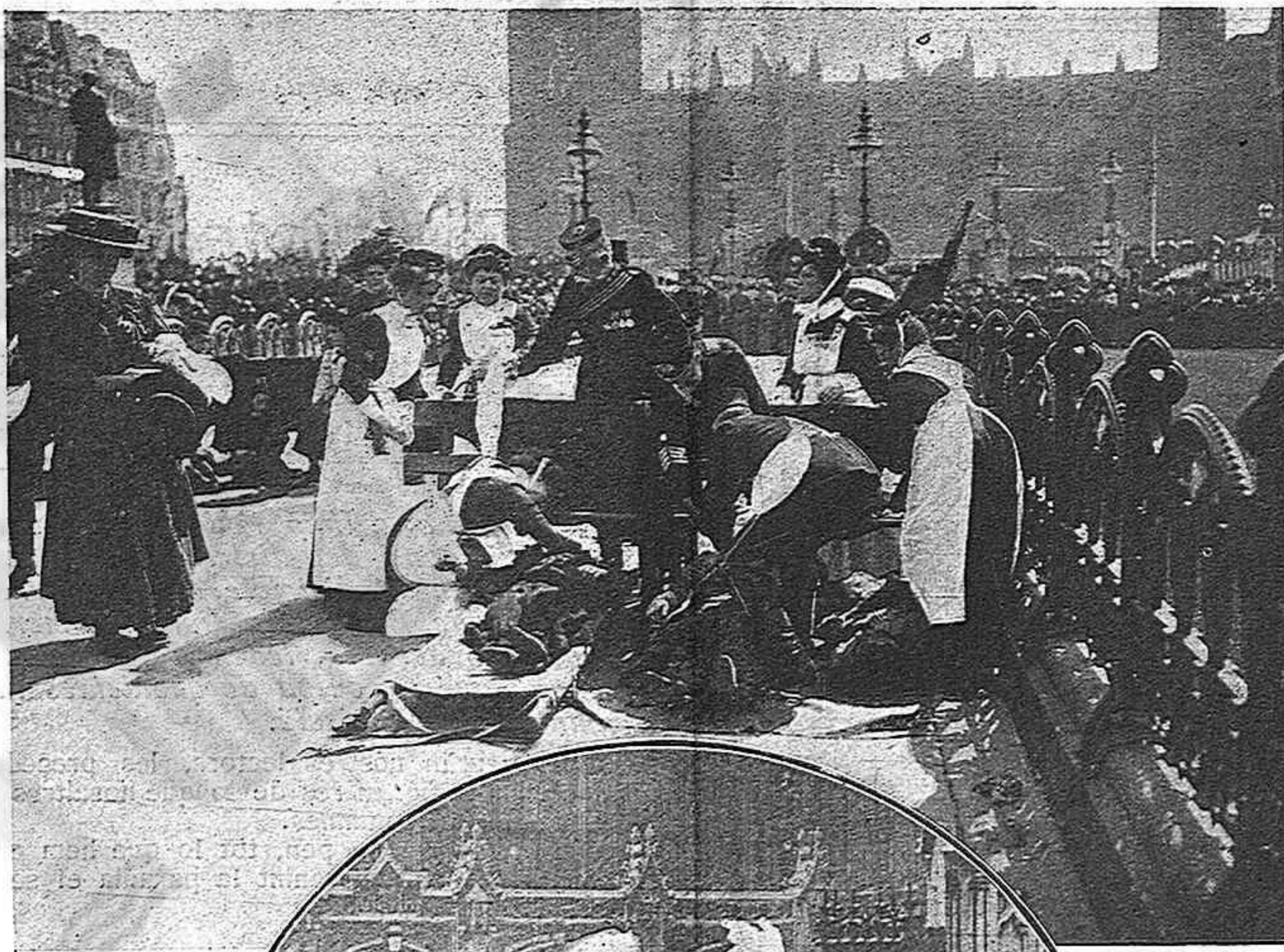
Y quan esdevingui un conflicte sagnant y la gent d'ordre cridi contra la purria esvalotadora, nosaltres respondrem que ja que la gent d'ordre falseja la llei, y la justicia se sent debil davant dels falsejadors, dever d'un poble que se senti fort es suplir les deficiències dels que tindrien de ser sos servidors fidels, castigant per sa propia mà a quins tracten d'envilirlo y evitant que'ls tontos rics passegin l'insolencia dels seus diners pels districtes de Catalunya.

Si el poble no té prou virilitat pera castigar ab energia als miserables que l'ofenen refiantse de l'impunitat que'ls dona l'or y el poder, llavors no cal queixarnos, perquè serà senyal evident de que tenim els representants, el govern, la justicia y les institucions que'ns mereixem.

JEPH DE JESPU

20 DE MAIG.—WESTMINSTER

Enterro del rei Eduard VII d'Inglaterra

Les ambulancies recullint varies criatures aixafades per la multitud que presenciava l'enterro.— El corteig fúnebre.

Fulles de comentari

LA noticia del viatge del rei a Londres va suscitar, en tots els qui vivim a l'extranger, aquesta pregunta: «¿Passarà per París?» No hi ha passat... En la solitud d'apartades estacions, el President de la República s'es entrevistat ab ell. Y de tornada, l'estat de la reina haurà servit d'oportuna excusa pera la rapidesa fulgurant del viatge...

Tot això es dolorosíssim. Espanya no pot romandre per més temps incomunicada amb el món. Observi's que, després de la repressió de 1909, l'oposició contra'l sistema ja no parteix d'una mera fracció d'espanyols, imbuïts de radicalisme. Ja es l'extranger, en la totalitat del

CORPUS BARCELONÍ

Professó polític - local - reintegrativa

Assentat y sense empentes — ni olor de cera cremada — aquí veus, lector caríssim, — passar tota la llopada.